

lysninger derom og paasee det Fornødne, men saaledes, som Sagen nu staaer, da dette Punkt ikke er nævnt i Forspørgslen, er det jo aldeles indlysende, at jeg ikke kan gjøre Andet end udtale, hvad jeg før udtalte, nemlig at det skal blive undersøgt, om Forholdene stille sig saaledes, som det jo maa være meddeelt den ærede Forspørger, siden han har troet her at burde fremføre det. Det er mig i dette Næblik naturligtvis umuligt at give noget andet Svar. Hvad mit Svar med Hensyn til den anden Deel af Forspørgslen angaaer, da troer jeg, at den ærede Forspørger neppe har lagt Mærke til, at jeg væsentlig svarede saaledes, som jeg gjorde, fordi jeg antog, at Udtrykkene i den sidste Deel af Forspørgslen vare affattede i en noget ubestemt Form, dersom de ellers skulde forstaaes paa samme Maade, som maatte antages i den første Deel af Forspørgslen. Hvad endelig det sidste omtalte Forhold angaaer, saa ligger det ganske vist udenfor Forspørgslen, men jeg skal dog gjerne i dette Tilfælde gjøre en Undtagelse fra det, jeg ellers anseer for at være det strengt Rigtige, da det synes, at der her i Thinget er et Dnske derfor. Jeg skal da udtale, at jeg ikke troer paa Lovligheden af, hvad jeg kunde kalde, Dannielsen af et flyvende Hartkorn; jeg troer ikke det gaaer an — jeg udtaler det blot ganske i Almindelighed — saaledes ved Kjøb og Salg at danne en fra selve Eiendommen afsløsselig Hartkornskvalitet, som efter Behag skal kunne flyttes fra det ene Sted til det andet. Jeg seer ikke, hvorledes man i Lovgivningen skulde kunne finde Hjemmel for, at Hartkornet paa den Maade ved Kjøb og Salg kunde gaae over fra usrit til at blive frit, og omvendt. Det er jo muligt, at jeg kan blive overbevist om, at det er lovligt, men hidtil er jeg ikke bleven overbevist derom. Det kan være, at nogle af mine Forgængere have troet, at det kunde lade sig gjøre, men jeg har, som sagt, ikke kunnet indsee Rigtigheden heraf.

Da ellers Ingen ønskede Ordet, erklæredes Forspørgslen for sluttet. Man gif derpaa til det næste Numer paa Dagsordenen: Forspørgsel af Rigsdagsmanden for Præstø Amt, 2den Valgfreds P. Ol-

sen), betræffende Beskyttelse af den litteraire Eiendomsret. (Forspørgslen findes i Tidenden, Sp. 740—741).

P. Olfen: Det vil formeentlig ikke være Thingets Medlemmer ubekjendt, at der i afdvigt Sommer blev afholdt et almindeligt Boghandlermøde her i Kjøbenhavn, ved hvilket der blev vedtaget at indgive en Ansøgning til Hs. Majestæt Kongen om Beskyttelse af den litteraire Eiendomsret. Ansøgerne gjorde opmærksom paa, at, skøndt der er hegnet godt for al Eiendom heri Landet, saa kan dette dog paa ingen Maade siges at være Tilfældet med Hensyn til den litteraire Eiendom; thi vel er der for over 100 Aar siden opreist et Hegn i denne Henseende, men det er nu saa gammelt og brokfsældigt, at man kan gaae over det næsten alle Vegne. Dette Hegn er Forordningen af 7de Januar 1741, som forbyder at oplægge Estertryk, eftertrykke, indføre eller falholde nogen Bog, der med lovlig Adkomst tilhører Andre. Nu hører det jo Gudsfelov vistnok til de store Sjældenheder, at der gjøres saa stort et Indgreb i en anden Mand's Eiendom, at det hele Værk, som tilhører ham, uden hans Villie saaledes eftertrykkes, men hvad der derimod ikke hører til Sjældenhederne, men derimod meget ofte finder Sted, det er, at enkelte Dele af et Værk benyttes paa en saadan Maade, ja, hvad der er endnu værre, det er, at Domstolene endogsaa have erkjendt det for tilladeligt, at udtage f. Ex. Texten til Sangene af en Comødie og udgive dem særskilt i Smaahefter og Smaaafamlinger, og at det f. Ex. er tilladt at udtage enkelte større eller mindre Stykker af en Digters Værker, Stykker, som fornemmelig give Værket sin Betydning, og udgive disse i Samlinger og Tidsskrifter. Saalænge nemlig det hele Værk ikke eftertrykkes, er der saa godt som ingen Beskyttelse. Hvorledes ellers Læse- og Læsebøger blive plagierede, er saa almindeligt bekjendt, at jeg ikke skal opholde mig videre derved. Det vil heraf, formener jeg, være klart, at dette maa være til stor Skade ikke alene for Litteraturens Dyrkere, men for den danske Litteratur i Særdeleshed. Men ere Ulemperne end særdeles store for vedkommende Forlægger, saa ere de det, om mu-